

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

8471 *Llei 27/2015, de 28 de juliol, de modificació de la Llei 33/1998, de 5 d'octubre, de prohibició total de mines antipersones i armes d'efecte semblant.*

FELIPE VI

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen aquesta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione:

PREÀMBUL

Atenent el principi general de la protecció de la població civil contra els efectes de les hostilitats i el principi de dret internacional segons el qual el dret de les parts en un conflicte armat a triar els mètodes o mitjans de fer la guerra no és il·limitat, la comunitat internacional –encapçalada per Nacions Unides– ha fet diversos passos importants per aconseguir la distensió internacional, la terminació de la carrera d'armaments, la instauració de la confiança entre els estats, així com per aconseguir progressos conduents al desarmament general i complet sota un control internacional estricte i eficaç.

En aquest sentit, es va aprovar la Convenció sobre prohibicions o restriccions de l'ús de certes armes convencionals que puguen considerar-se excessivament nocives o d'efectes indiscriminats, feta a Ginebra el 10 d'octubre de 1980 (d'ara en avant, Convenció sobre certes armes convencionals o CCAC). Fins al dia de hui s'han aprovat cinc protocols que complementen el dit tractat. El segon d'aquests, el Protocol sobre prohibicions o restriccions de l'ús de mines, armes trampa i altres artefactes (Protocol II segons va ser esmenat el 3 de maig de 1996), recull disposicions més estrictes. No obstant això, els resultats derivats de l'aprovació del nou text no van ser suficients i, finalment, la comunitat internacional va adoptar un acord jurídicament vinculant en què prohibia l'ús, l'emmagatzematge, la producció i les transferències de mines antipersones, i també obligava a destruir totes les existències que cada país firmant de l'acord posseïa, ja fóra en magatzem o en zones minades sota la seua jurisdicció o control. Aquest acord, formalment denominat Convenció sobre la prohibició de l'ús, emmagatzematge, producció i transferència de mines antipersones i sobre la seua destrucció, feta a Oslo el 18 de setembre de 1997 (d'ara en avant Convenció sobre la prohibició de mines antipersones), va entrar en vigor al març de 1999. El Protocol II i la Convenció sobre la prohibició de mines antipersones són els únics instruments jurídics a què la Llei 33/1998 fa referència, ja que és una norma l'àmbit d'aplicació de la qual se circumscriu únicament a les mines antipersones, tal com succeeix amb els altres dos textos esmentats.

No obstant això, el pas del temps ha suposat l'acreixement de la preocupació internacional per aconseguir un progressiu desarmament dels estats i la protecció de la població civil davant de l'ús d'armes de destrucció indiscriminada. Així, es va aprovar el Protocol sobre les restes explosives de guerra, addicional a la Convenció sobre prohibicions o restriccions de l'ús de certes armes convencionals que puguen considerar-se excessivament nocives o d'efectes indiscriminats (Protocol V), fet a Ginebra el 28 de novembre de 2003. Mitjançant aquest nou instrument del dret internacional humanitari se suma una important eina als esforços per reduir el nombre de morts i de ferits i els patiments causats pels artefactes explosius que queden després del cessament d'un conflicte armat. En el Protocol V s'estipulen normes noves, per les quals les parts en un conflicte han de remoure les restes explosives de guerra, adoptar mesures per a protegir els civils dels efectes d'aquestes armes i prestar ajuda a les organitzacions internacionals i no governamentals que treballen en aquests àmbits. Aquest protocol té el potencial per

a disminuir considerablement el nombre de víctimes civils que sempre es registra després del final de les hostilitats, i per a reduir al mínim les conseqüències socioeconòmiques a llarg termini que suposen les restes explosives de guerra per als països afectats per la guerra. Mitjançant el protocol es complementen les activitats realitzades per la comunitat internacional per a reduir el patiment que causen les mines antipersones.

Des que van començar a usar-se les municions de dispersió en el decenni de 1940, les persones civils han pagat un alt preu per l'índole no fiable i imprecisa d'aquestes armes, que, llançades en ingents quantitats sobre extenses zones, han causat la mort i ferides a desenes de milers de civils en països assolats per la guerra, principalment a Àsia, Europa i Orient Mitjà.

Atesos els patiments sofrits durant dècades per la població civil sempre que s'han emprat les municions de dispersió, i les insuficiències del Protocol V de la CCAC, Noruega va iniciar, el febrer de 2007, el Procés d'Oslo. Aquest procés tenia per objecte la concertació d'un tractat internacional per a prohibir les municions de dispersió que causaren «patiments inacceptables» a les persones civils. Després de les conferències mundials de seguiment celebrades a Lima, Viena i Wellington, es va celebrar a Dublín una conferència diplomàtica en què van participar més de cent estats i en la qual es va aprovar la Convenció sobre les municions de dispersió, feta a Dublín el 30 de maig de 2008. El desembre del mateix any 2008, a Oslo, 107 països van firmar l'acord, encara que aquest no va entrar en vigor fins a l'1 d'agost de 2010, ja que era necessària la ratificació de la Convenció per almenys trenta estats. L'instrument de ratificació per part d'Espanya va ser depositat el 8 de juny de 2009.

Amb l'aprovació del dit instrument, els estats han posat el colofó als punts programàtics en l'estructura jurídica internacional que regeix els efectes d'aquest tipus d'armes. La Convenció sobre la prohibició de les mines antipersones, el Protocol II sobre mines, armes trampa i altres artefactes i el Protocol V sobre restes explosives de guerra de la CCAC, i la Convenció sobre municions de dispersió són ara un conjunt de eines que permeten previndre o posar remei a les conseqüències, sovint tràgiques, que totes les municions explosives emprades en conflictes armats tenen en els civils.

No obstant això, a pesar de l'entrada en vigor d'aquesta última convenció l'1 d'agost de 2010, l'article 9 del dit acord sobre mesures d'implementació a escala estatal estableix el següent: «Cada estat firmant adoptarà totes les mesures legals, administratives i d'una altra índole que corresponguen per a implementar la present convenció, incloent-hi la imposició de sancions penals per a previndre i reprimir qualsevol activitat prohibida als estats firmants, d'acord amb la present convenció, que haja sigut comesa per persones o en territori sota la seua jurisdicció o control». Per la seua banda, l'article 9 de la Convenció sobre la prohibició de mines antipersones conté una disposició semblant.

Així mateix, la Comissió de Defensa del Congrés dels Diputats, en la seua sessió del dia 18 de novembre de 2009, va aprovar una proposició no de llei per la qual s'instava el Govern, entre altres coses, «a una àgil aplicació a Espanya, de la Convenció sobre municions de dispersió, firmada pel Govern el passat 30 de maig de 2008 a Dublín, així com a una intensa acció internacional per a aconseguir la vinculació a l'acord dels estats que encara no s'hi han adherit».

D'aquesta manera, per a aconseguir una aplicació adequada de la Convenció sobre municions de dispersió, i complint el que disposa la proposició no de llei aprovada per la Comissió de Defensa, és necessari reformar la Llei 33/1998, de 5 d'octubre, de prohibició total de mines antipersones i armes d'efecte semblant, per a unificar el tractament rebut per les mines antipersones i les municions de dispersió, prohibides per les respectives convencions.

Article únic. *Modificació de la Llei 33/1998, de 5 d'octubre, de prohibició total de mines antipersones i armes d'efecte semblant.*

La Llei 33/1998, de 5 d'octubre, de prohibició total de mines antipersones i armes d'efecte semblant, queda modificada de la manera següent:

U. El títol queda redactat de la manera següent:

«Llei 33/1998, de 5 d'octubre, de prohibició total de mines antipersones, municions de dispersió i armes d'efecte semblant.»

Dos. L'article 1 queda redactat de la manera següent:

«Article 1. *Definicions.*

Per "mina antipersones" s'entén tota mina concebuda perquè explote per la presència, la proximitat o el contacte d'una persona, i que incapacite, ferisca o mate una o més persones. Les mines dissenyades per a detonar per la presència, la proximitat o el contacte d'un vehicle i no d'una persona, que estiguen proveïdes d'un dispositiu antimanipulació, no són considerades mines antipersones per estar constituïdes d'aquesta manera.

Per "mina" s'entén tot artefacte explosiu dissenyat per a ser col·locat davall, sobre o prop de la superfície del terreny o una altra superfície qualsevol i concebut per a explotar per la presència, la proximitat o el contacte d'una persona o vehicle.

Per "dispositiu antimanipulació" s'entén un dispositiu destinat a protegir una mina i que en forma part, que està connectat, fixat, o col·locat davall de la mina, i que s'activa quan s'intenta manipular-la o activar-la intencionadament d'alguna altra manera.

Per "mitjans de llançament o dispersió de mines" s'entenen aquells vectors o mecanismes específicament concebuts com a mitjà de llançament o dispersió de mines antipersones.

Per "munició de dispersió" s'entén una munició convencional que ha sigut dissenyada per a dispersar o alliberar submunicions explosives, cada una d'un pes inferior a 20 quilograms, i que inclou aquestes submunicions explosives. La definició no inclou:

a) Una munició o submunició dissenyada per a emetre bengales, fum, efectes de pirotècnia o contramesures de radar ("chaff"), o una munició dissenyada exclusivament amb una funció de defensa aèria.

b) Una munició o submunició dissenyada per a produir efectes elèctrics o electrònics.

c) Una munició que, a fi d'evitar efectes indiscriminats en una zona, així com els riscos que comporten les submunicions sense esclatar, reuneix totes les característiques següents:

i. Cada munició conté menys de deu submunicions explosives.

ii. Cada submunició explosiva pesa més de quatre quilograms.

iii. Cada submunició explosiva està dissenyada per a detectar i atacar un objecte que constituïska un blanc únic.

iv. Cada submunició explosiva està equipada amb un mecanisme d'autodestrucció electrònic.

v. Cada submunició explosiva està equipada amb un dispositiu d'autodesactivació electrònic.

Per "submunició sense esclatar" s'entén una submunició explosiva que ha sigut dispersada o alliberada, o que s'ha separat d'una altra manera, d'una munició de dispersió, i no ha esclatat com s'esperava.

Per “submunició explosiva” s’entén una munició convencional que, per a realitzar la seua funció, és dispersada o alliberada per una munició de dispersió i està dissenyada per a funcionar mitjançant la detonació d’una càrrega explosiva abans de l’impacte, de manera simultània a l’impacte o després d’aquest.

Per “munició de dispersió fallida” s’entén una munició de dispersió que ha sigut disparada, soltada, llançada o projectada d’una altra manera i que hauria d’haver dispersat o alliberat les seues submunicions explosives però no ho ha fet.

Per “municions de dispersió abandonades” s’entenen aquelles municions de dispersió o submunicions explosives que no han sigut usades i que han sigut abandonades o rebutjades i ja no es troben sota el control de la part que les va abandonar o rebutjar. Poden o no haver sigut preparades per a ser usades.

Per “bombeta explosiva” s’entén una munició convencional, de menys de 20 quilograms de pes, que no és autopropulsada i que, per a realitzar la seua funció, ha de ser dispersada o alliberada per un dispositiu emissor, i que està dissenyada per a funcionar mitjançant la detonació d’una càrrega explosiva abans de l’impacte, de manera simultània a l’impacte o després d’aquest.

Per “dispositiu emissor” s’entén un contenidor que està dissenyat per a dispersar o alliberar bombetes explosives i que està fixat en una aeronau en el moment de la dispersió o alliberament.

Per “bombeta sense esclatar” s’entén una bombeta explosiva que ha sigut dispersada, alliberada o separada d’una altra manera d’un emissor i no ha esclatat com s’esperava.

Per “restes de municions de dispersió” s’entén municions de dispersió fallides, municions de dispersió abandonades, submunicions sense esclatar i bombetes sense esclatar.

Per “àrea contaminada amb municions de dispersió” s’entén una àrea que se sap o se sospita que conté restes de municions de dispersió.

Per “mecanisme d’autodestrucció” s’entén un mecanisme de funcionament automàtic incorporat que és addicional al mecanisme iniciador primari de la munició i que assegura la destrucció de la munició en què està incorporat.

Per “autodesactivació” s’entén el fet de fer inactiva, de manera automàtica, una munició per mitjà de l’esgotament irreversible d’un component, com, per exemple, una bateria, que és essencial per al funcionament de la munició.

“Transferència” suposa, a més del trasllat físic de mines antipersones i municions de dispersió dins o fora d’un territori nacional, la transferència del domini i control sobre les mines antipersones i les municions de dispersió, però no inclou la transferència del territori que continga restes de les mines antipersones i les municions de dispersió.

Per “víctimes” s’entén totes les persones que han perdut la vida o han patit un dany físic o psicològic, una pèrdua econòmica, marginació social o un dany substancial en la realització dels seus drets a causa de l’ús de mines, municions de dispersió, armes trampa i altres artefactes. La definició inclou aquelles persones directament afectades per aquestes armes, així com els familiars i les comunitats perjudicats.»

Tres. L’article 2 queda redactat de la manera següent:

«Article 2. *Prohibició total de l’ús, emmagatzematge, producció i transferència.*

1. Queda prohibit l’ús, desenvolupament, producció, adquisició d’una manera o un altra, emmagatzematge, conservació, transferència o exportació a qualsevol, directament o indirectament, de les mines antipersones, municions de dispersió, bombetes explosives, armes d’efecte semblant i altres tipus d’armes convencionals especificades en els protocols annexos de la Convenció de 1980 sobre prohibicions o restriccions de l’ús de certes armes convencionals que pugen considerar-se

excessivament nocives o d'efectes indiscriminats, així com de la seua tecnologia i patents.

Així mateix, queda prohibit el finançament o la publicitat d'aquest tipus d'armes, i dels conceptes explicitats en el paràgraf anterior, per qualsevol mitjà.

Igualment, queda prohibit ajudar, encoratjar o induir qualsevol a participar en una activitat prohibida per aquesta llei o per les convencions de què Espanya és part.

La infracció d'aquesta llei serà sancionada de conformitat amb el Codi Penal.

2. La transferència de mines antipersones i de municions de dispersió està permesa quan es realitza per a destruir-les.

3. No s'interpretaran com a activitats prohibides en aquesta llei la cooperació militar i participació en operacions militars de l'Estat, el seu personal militar o els seus nacionals amb altres estats que no siguen part de la Convenció de municions de dispersió i utilitzen aquest tipus d'armes.

No obstant això, el que s'ha disposat anteriorment no autoritza a:

- a) Desenvolupar, produir o adquirir d'una manera o d'una altra mines antipersones o municions de dispersió.
- b) Emmagatzemar o transferir mines antipersones o municions de dispersió.
- c) Utilitzar mines antipersones o municions de dispersió.
- d) Sol·licitar expressament l'ús de mines antipersones o municions de dispersió en casos en què l'elecció de les municions utilitzades es trobe sota el seu control exclusiu.»

Quatre. L'article 3 queda redactat de la manera següent:

«Article 3. *Destrucció de les mines antipersones i municions de dispersió.*

1. L'Estat es compromet a destruir o a garantir la destrucció de totes les mines antipersones i municions de dispersió, incloent-hi aquelles que poden ser descobertes després de l'entrada en vigor de les convencions i d'haver destruït els arsenals existents.

El Ministeri de Defensa vetlarà perquè totes les mines antipersones i municions de dispersió existents sota jurisdicció i control espanyol siguen destruïdes en el termini més breu possible i en tot cas dins dels terminis estipulats en les respectives convencions (quatre anys per a mines antipersones i huit anys per a municions de dispersió).

La destrucció de les mines antipersones i de les municions de dispersió es farà mitjançant procediments que complisquen les normes internacionals, europees i nacionals aplicables per a la protecció de la salut pública i el medi ambient, i així respecten les condicions mediambientals de la zona en què es destruïsquen.

2. Totes les empreses que hagen sigut productores de mines antipersones i/o de municions de dispersió, o altres armes d'efecte semblant prohibides per les convencions esmentades, així com qualsevol que puga posseir-les amb qualsevol propòsit, hauran d'informar el Ministeri de Defensa del total d'aquestes armes que els pertanguen o tinguen, o que estiguen davall del seu control, incloent-hi un desglossament del tipus, la quantitat i, si fóra possible, els números de lot de cada tipus d'arma, i procedir a destruir-les com més prompte millor i, en tot cas, dins dels terminis que marquen les convencions.

Així mateix, les dites empreses informaran sobre la situació i l'avanç dels programes de reconversió o tancament definitiu de les instal·lacions de producció de les armes prohibides en aquesta llei.

3. El Govern informarà les Corts Generals dels plans i terminis adequats per a procedir al compliment efectiu del que estableix aquest article i de tot el que disposa l'article 7 de la Convenció sobre mines antipersones i de la Convenció sobre municions de dispersió, anualment i fins a l'efectiva i total destrucció de les mines antipersones i municions de dispersió existents al territori espanyol.»

Cinc. L'article 5 queda redactat de la manera següent:

«Article 5. *Excepcions.*

1. Sense perjudici del que estableix l'article 2 d'aquesta llei, es permet al Ministeri de Defensa la retenció o la transferència d'una quantitat de mines antipersones i municions de dispersió per a la realització de tècniques de detecció, neteja o destrucció d'aquests artefactes i l'ensinistrament en aquestes tècniques. La quantitat d'aquestes mines antipersones i municions de dispersió no haurà d'excedir la quantitat mínima absolutament necessària per a realitzar els propòsits mencionats.

La destrucció de les mines antipersones i de les municions de dispersió, a la qual fa referència l'article 3 d'aquesta llei, no afectarà les que es mantinguen als efectes assenyalats en el paràgraf anterior.

2. D'acord amb les previsions establides per l'article 3, apartat 3, d'aquesta llei, el Govern informarà les Corts Generals respecte de les quantitats mínimes imprescindibles destinades al desenvolupament de tècniques de detecció, neteja o destrucció de mines antipersones i municions de dispersió, amb especial detall de les transferències que hagen pogut ser realitzades amb aquests propòsits.

3. El Govern remetrà a la Secretaria General de Nacions Unides els informes d'actualització de dades preceptives, de conformitat amb les convencions de què Espanya és part.

4. El Govern modificarà els documents que contenen la doctrina de defensa espanyola d'acord amb les disposicions i prohibicions d'aquesta llei.»

Sis. L'article 6 queda redactat de la manera següent:

«Article 6. *Cooperació i assistència internacional.*

1. El Govern adoptarà totes les disposicions que calguen per a continuar comproment el suport financer i la col·laboració en programes i projectes d'ajuda humanitària, en el marc de les campanyes internacionals amb aquest fi, tant de caràcter bilateral com multilateral, que requerisquen la contribució i el suport per part d'Espanya per a la detecció, desactivació i desmantellament de les mines i de les restes explosives de guerra, en especial les restes de municions de dispersió, existents en altres estats.

2. El Govern mantindrà la necessària provisió de partides pressupostàries anuals específiques en suport dels fons fiduciaris internacionals i/o regionals, de Nacions Unides i/o d'organitzacions regionals existents per als dits fins, per a programes de desminatge i de neteja i destrucció de restes explosives de guerra, incloent-hi els de municions de dispersió, així com una contribució tecnològica i de formació d'equips adequats per a contribuir a la seua total eradicació.

3. El Govern adoptarà totes les disposicions que calguen per a continuar comproment el suport financer i la col·laboració d'Espanya en programes de cooperació i assistència a les víctimes de mines antipersones i restes explosives de guerra, incloent-hi les de municions de dispersió, les seues famílies i les seues comunitats de pertinença, incloent-hi atenció mèdica, rehabilitació, suport psicològic, inclusió social i econòmica, conscienciació, prevenció d'accidents, educació i rehabilitació de les poblacions afectades.

4. En els compromisos o acords de cooperació per a operacions de desminatge i de neteja i destrucció de restes explosives de guerra i de municions de dispersió que, per un acord bilateral o a sol·licitud dels organismes internacionals de què forme part el Regne d'Espanya, siguen contrets pel Govern espanyol, el Ministeri de Defensa destacarà en missions específiques el personal militar professional especialista en les dites tècniques per a realitzar les corresponents actuacions de detecció, neteja i eliminació de les mines antipersones i de les restes explosives de guerra, en especial les derivades de la utilització de municions de dispersió.

5. Es dedicarà especial atenció a la cooperació tècnica i de formació de personal expert en tècniques de desminatge i de desactivació de restes explosives de guerra i d'artefactes improvisats de països afectats, en especial en els centres especialitzats, entre els quals el Centre Internacional de Desminatge del Ministeri de Defensa.»

Set. La disposició addicional primera queda redactada de la manera següent:

«Disposició addicional primera. *Finançament.*

1. Les despeses ocasionades per la destrucció de les mines antipersones emmagatzemades seran finançades amb els crèdits corresponents del Ministeri de Defensa.

2. Les despeses derivades de la destrucció de les municions de dispersió seran assumides per qui les posseïska. L'Administració general de l'Estat tindrà dret a ser rescabada per les empreses productores o posseïdores que no complisquen les seues obligacions, si aquest incompliment deriva en responsabilitat exigible a l'Estat.»

Disposició final primera. *Impuls de la ratificació i aplicació de la Convenció sobre la prohibició de l'ús, emmagatzematge, producció i transferència de mines antipersones i sobre la seua destrucció i la Convenció sobre les municions de dispersió.*

El Govern impulsarà, a través de la seua acció exterior i la resta de mitjans de l'Estat, totes aquelles actuacions encaminades a aconseguir que els estats que encara no ho han fet s'adherisquen i ratifiquen tant el Tractat d'Ottawa sobre mines antipersones com la Convenció d'Oslo sobre municions de dispersió.

De la mateixa manera, posarà en marxa totes les accions i esforços diplomàtics necessaris per a promoure les normes establides en ambdós casos i desencoratjar l'ús d'aquest tipus de municions per part dels estats que no formen part dels dits acords, especialment d'aquells que cooperen i participen en operacions militars amb el nostre país.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquesta llei entrarà en vigor l'endemà de ser publicada en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen aquesta llei i que la facen complir.

Madrid, 28 de juliol de 2015.

FELIPE R.

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY